

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **M. S.**,

skazanego za czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 29 października 2020 r.

w kwestii przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 16 listopada 2018 r.,

sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w O. z dnia 28 marca 2018 r., sygn. akt II K (...),

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 marca 2018 r., sygn. akt II K (...), Sąd Okręgowy w O. uznał oskarżonego M. S. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 r. i wymierzył mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 50 zł. Ponadto, Sąd Okręgowy w O. uznał oskarżonego za winnego czynu z art. 212 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r., za co wymierzył mu karę grzywny w

wysokości 40 stawek dziennych, przy ustaleniu jednej stawki na kwotę 50 zł. Po połączeniu jednostkowych kar grzywny, Sąd Okręgowy w O. orzekł wobec oskarżonego M. S. karę łączną grzywny w wysokości 120 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 50 zł.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 16 listopada 2018 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji.

Pismem z dnia 7 września 2020 r. (data nadania – k. 3) skazany złożył wniosek o wznowienie powyższego postępowania, który umotywował istniejącymi w jego opinii nieprawidłowościami w ocenie materiału dowodowego (niezasadne przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom świadka M. J., które miały stanowić jedynie gołosłowne pomówienie skazanego) oraz sposobie procedowania (wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia zawnioskowanych jeszcze na etapie postępowania przygotowawczego dowodów z zeznań świadków, wyrokowanie na podstawie „ukrytego” przed stronami postępowania dowodu z wykazu przekraczania granicy kraju przez skazanego w okresie objętym zarzutem). Na tej podstawie skazany domagał się wznowienia postępowania i uchylenia wyroków Sądów obu instancji. W celu skutecznego złożenia wniosku o wznowienie zwrócił się do Sądu, wskazując na trudną sytuację finansową, o wyznaczenie mu adwokata z urzędu w celu sporządzenia i podpisania wniosku, a nadto dołączenie wydruku przekroczeń granicy kraju zawartego na k. 3040 akt sprawy Sądu Okręgowego w O.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek był oczywiście bezzasadny w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k. Powyższy przepis nakłada na sąd obowiązek przeprowadzenia kontroli wniosku o wznowienie postępowania pochodzącego od podmiotu nieprofesjonalnego pod kątem tego, czy nie jest on oczywiście bezzasadny. Kontrola ta ma charakter *quasi* formalny, co oznacza, że w jej toku nie dochodzi do merytorycznego rozpoznania wniosku ani do badania jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia, ale do wstępnego badania wniosku, w celu ustalenia warunków jego

skutecznego złożenia. Wniosek, który jest oczywiście bezzasadny, bez wzywania do usunięcia braków formalnych, musi spotkać się z odmową przyjęcia. Oczywiście bezzasadność wniosku o wznowienie postępowania to taka, która nie wymaga szczególnego badania, jest widoczna „na pierwszy rzut oka”, jest niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia orzeczenia (zob. np. postanowienia SN: z 25.09.2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016/1, poz. 5; z 6.10.2015 r., V KO 56/15).

Jedną z wymienionych w art. 545 § 3 k.p.k. przesłanek dających podstawę do przyjęcia oczywistej bezzasadności wniosku o wznowienie postępowania jest stwierdzenie tożsamości okoliczności, do których odwołuje się wnioskodawca, gdy stanowiły już one podstawę poprzedniego wniosku.

Taka sytuacja wystąpiła w niniejszej sprawie. Skazany we wniosku złożonym w dniu 7 września 2020 r. wskazał dokładnie te same argumenty, które przytoczył we wniosku nadanym w dniu 29 października 2019 r. (k. 8 – 9v akt SN, sygn. I KO 14/19). Dokonując kontroli tego wniosku, postanowieniem z dnia 12 grudnia 2019 r. na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. Sąd Najwyższy odmówił jego przyjęcia z uwagi na oczywistą bezzasadność. W poprzednim wniosku o wznowienie złożonym przez skazanego, analogicznie jak w badanym obecnie, kwestionowane były: trafność rozstrzygnięć Sądów obu instancji w sprawach II K (...) Sądu Okręgowego w O. i II AKa (...) Sądu Apelacyjnego w (...), wartość dowodowa zeznań świadka M. J., które wnioskodawca przedstawiał jako pomówienie, dokumentacja przekraczania przez skazanego granic kraju, a nadto zarzucona została wadliwość postępowania dowodowego wyrażająca się w nieprzesłuchaniu świadków: T. J., G. D. i A. F. Wszystkie te kwestie zostały już poddane stosownej weryfikacji, konsekwencją której było rozstrzygnięcie odmawiające przyjęcia wniosku.

W zaprezentowanych powyżej realiach, wobec oczywistej bezzasadności wniosku opartego na tych samych, badanych już przez Sąd Najwyższy, okolicznościach, odmówiono jego przyjęcia na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. W kontekście wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu podnieść trzeba, że określona w powyższym przepisie kontrola została wprowadzona w celu wyeliminowania konieczności przeprowadzania różnego rodzaju czynności procesowych, mających

na celu skuteczne wniesienie wniosku, który ostatecznie nie może doprowadzić do wznowienia postępowania. W sytuacji stwierdzenia braku warunków do merytorycznego rozpoznania wniosku, niezasadne byłoby zatem wyznaczanie skazanemu obrońcy z urzędu.

Z tych też względów, nie stwierdzając przesłanek do wznowienia postępowania z urzędu, orzeczono jak na wstępie.